

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupený Mgr. Ivanem Glogerem, advokátem se sídlem U Elektry 886/2e, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2021, čj. MZE-48740/2021-18142, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2022, čj. 14 A 206/2021-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu **do 30 dnů** od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalobce Mgr. Ivana Glogera, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl u Nejvyššího správního soudu kasační stížností shora označený rozsudek Městského soudu v Praze. Tím městský soud zamítl jeho žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného, který zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí České plemenářské inspekce (dále „plemenářská inspekce“) ze dne 2. 6. 2021, čj. 3654/2021-ČPI, ukládající stěžovateli pokutu 5 000 Kč za neposkytnutí součinnosti pro výkon kontroly podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolního řádu), ve spojení s § 26 odst. 13 a § 24 odst. 10 písm. a) zákona č. 154/2000 Sb., o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat (plemenářský zákon).

[2] Jelikož kasační stížnost neobsahovala náležitosti ve smyslu § 106 odst. 1 a § 37 odst. 3 s. ř. s. vyzval Nejvyšší správní soud stěžovatele usnesením ze dne 1. 9. 2022, čj. 8 As 173/2022-9, aby s ohledem na § 106 odst. 3 s. ř. s. ve lhůtě 1 měsíce od doručení daného usnesení doplnil kasační stížnost o důvody, pro které rozsudek městského soudu napadá, a uvedl, co navrhuje (petit).

[3] Stěžovatel doplnil kasační stížnost dne 30. 9. 2022. Uvedl, že rozhodnutí městského soudu je nezákonné, neboť stěžovatel není chovatelem (v projednávané věci se kontrola týkala chovu daňků) a nemá žádný vlastnický či uživatelský vztah k místu chovu na adrese B. X, P. X, kde měla být kontrola provedena. Uvedený pozemek je ve vlastnictví třetích osob. Městský soud odkazuje na povinnost součinnosti stěžovatele bez ohledu na zásadu legality a povinnost žalovaného vykonávat státní správu v souladu se zásadami dobré správy. Žalovaný nesdělil, na základě jakého oprávnění požadoval po stěžovateli povinnost zpřístupnit majetek v cizím vlastnictví. Městský soud pojal povinnost součinnosti tak široce, že povinností stěžovatele bylo prokázat, že nedisponuje právem k věci ve vlastnictví jiné osoby, což je v rozporu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí a takový výklad umožňuje zneužití postavení správního orgánu.

[4] Nejvyšší správní soud se předně zabýval přípustností kasační stížnosti. Ta je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby tedy byla přípustná, musí stěžovatel reagovat na rozhodnutí krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho závěry. Nepostačuje proto, je-li kasační stížnost pouhým opakováním žalobních námitek. V takovém případě je nutným důsledkem její odmítnutí. Například v usnesení ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že „kasační stížnost, která [...] nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřípustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). [...] V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. [...] Smyslem bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přiléhavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější. V každém případě musí být z kasační stížnosti patrné alespoň to, že advokát napadený rozsudek četl.“

[5] Jinak řečeno, aby byla kasační stížnost přípustná a projednatelná, nemůže spočívat v pouhém zopakování žalobních námitek anebo se nemůže zakládat výhradně na argumentaci, která se zcela míjí s nosnými důvody napadeného rozhodnutí krajského soudu. Tomu stěžovatel (ani přes zastoupení advokátem) v tomto řízení nedostal. Již v žalobě totiž namítal, že k výše označené nemovitosti nemá vlastnické či jiné právo a tvrzené místo chovu je tedy mimo jeho dispozici. Rovněž uvedl, že je řízení vedeno v rozporu s principem enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí vzhledem k tomu, že mu správní orgán ukládá povinnost, jejíž splnění je pro něj nemožné a nelze po něm spravedlivě požadovat (tuto námitku stěžovatel propojil s otázkou místa chovu). Městský soud na tuto část žalobní argumentace odpověděl tak, že stěžovatel byl kontrolovanou osobou, neboť mu bylo přípisem ze dne 8. 6. 2020 oznámeno zahájení kontroly. Proto bylo z hlediska povinnosti poskytnout součinnost podle kontrolního řádu bezpředmětné, pokud stěžovatel tvrdil, že není chovatelem v místě kontroly, neboť tuto skutečnost nesdělil kontrolním orgánům. Podle městského soudu je významné, že v návaznosti na oznámení o zahájení kontroly stěžovatel neuvedl, že byla kontrola zahájena se špatnou osobou či že je adresa kontroly nesprávná. Jeho zaměstnankyně pouze požádala o změnu termínu kontroly. Ke kontrole samotné se stěžovatel nedostavil, přičemž v řízení před městským soudem vznesl opožděnou žalobní námitku, že se v době prováděné kontroly

pokračování

nacházel na místě skutečného chovu zvířete (tou se městský soud nezabýval a stěžovatel v tomto ohledu nyní ničeho nenamítá). Městský soud tedy žalobu zamítl z důvodu, že se stěžovatel k dříve oznámené kontrole nedostavil, aniž by kontrolním orgánům sdělil jakékoliv výhrady, které vůči provedení kontroly má (např. že chov ve skutečnosti probíhá na jiné adrese, jak později namítal, či že k nemovitostem na uvedené adrese nemá žádné právo). Otázka vlastnického či jiného práva k těmto nemovitostem tedy nebyla důvodem pro uložení pokuty za neposkytnutí součinnosti. Městský soud vyšel v nyní napadeném rozsudku pouze z toho, že stěžovatel měl prostor sdělit kontrolním orgánům, že má být kontrola provedena na jiném místě (či případně s jinou osobou), avšak neučinil tak, přestože měl jako kontrolovaná osoba povinnost součinnosti k výkonu kontroly. Té nedostál, neboť se ke kontrole bez jakéhokoliv takového sdělení nedostavil.

[6] Pakliže tedy nyní stěžovatel uplatnil pouze námitky vztahující se k otázce prokazování vlastnického či jiného práva k nemovité věci na uvedené adrese a prokazování existence chovu, zcela se mýlí s rozhodovacími důvody městského soudu. Byť zčásti přeformuloval své dříve uplatněné žalobní námitky, jde v podstatě o tutéž argumentaci, kterou městský soud odpovídajícím způsobem vypořádal a s ohledem na výše uvedené označil za nedůvodnou. Stěžovatel tedy nepřednesl nic, co by závěry napadeného rozsudku městského soudu zpochybňovalo a čím by se Nejvyšší správní soud mohl v tomto řízení zabývat. Jelikož se tedy uplatněné námitky mýlí s důvody, pro které lze dle § 103 odst. 1 s. ř. s. rozhodnutí krajského (zde městského) soudu napadnout, je kasační stížnost nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[7] Již jen nad rámec výše uvedeného lze stěžovatele upozornit, že Nejvyšší správní soud není oprávněn měnit výrok napadeného rozhodnutí krajského soudu, čehož se po něm v doplnění kasační stížnosti domáhal. Právě s ohledem na stěžovatelem připomínanou zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí je zdejší soud oprávněn postupovat pouze tak, jak mu zákon dovoluje, přičemž způsob rozhodování Nejvyššího správního soudu v řízení o kasační stížnosti upravuje § 110 s. ř. s.

[8] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[9] Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč stěžovateli podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Podle tohoto ustanovení soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Soudní poplatek ve výši 5 000 Kč tak bude v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích vrácen k rukám zástupce žalobce Mgr. Ivana Glogera, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. října 2022

Milan Podhrázký
předseda senátu